

26

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 13 stycznia 1960 r.

w sprawie obowiązku uiszczenia zaliczki na podatek gruntowy na rok 1960.

Na podstawie art. 3, art. 10 i art. 26 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452 i z 1959 r. Nr 11, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się dla podatników podatku gruntowego obowiązek uiszczenia zaliczki na podatek gruntowy na rok 1960 bez wezwania przez organ finansowy prezydium powiatowej rady narodowej, miejskiej rady narodowej lub rady narodowej osiedla.

2. Od obowiązku uiszczenia zaliczki (ust. 1) wolne są nowo powstałe rolnicze spółdzielnie produkcyjne, co do których uchwały o założeniu zostały podjęte i zatwierdzone po indywidualnym dokonaniu żniw w 1959 r.

§ 2. Wysokość zaliczki (§ 1 ust. 1) wynosi:

1) 50% kwoty wymiaru podatku gruntowego ustalonego za rok 1959 po uwzględnieniu zastosowanych przy wymiarze w roku 1959 na podstawie obowiązujących przepisów o podatku gruntowym:

a) obniżek podatku dla poszczególnych wsi, jeżeli szacunkowa klasyfikacja gruntów była wyższa od faktycznej jakości gleby,

b) obniżek indywidualnych podatku dla poszczególnych gospodarstw, jeżeli szacunkowa klasyfikacja gruntów była wyższa od faktycznej jakości gleby oraz z tytułu odbudowy gospodarstw na terenach przyczołkowych,

c) ulg dla rodzin wielodzietnych;

2) 25% kwoty wymiaru podatku gruntowego ustalonego za rok 1959 dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz dla kółek rolniczych od gruntów uprawianych przez te kółka.

§ 3. Jeżeli obowiązek podatkowy w podatku gruntowym od całości lub części gruntów powstał w dniu 1 stycznia 1960 r., podstawę obliczenia zaliczki (§ 1 ust. 1) stanowi kwota podatku gruntowego, która byłaby ustalona z gospodarstwa

rolnego według zasad obowiązujących w 1959 r., gdyby podatnik w 1959 r. podlegał obowiązkowi podatkowemu.

§ 4. Jeżeli na podstawie przepisów o podatku gruntowym podatnikowi przysługują w roku 1960 ulgi w podatku gruntowym, przewidziane dla rodzin żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową i dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski, wówczas zaliczkę obniża się o stosowne procenty, określone w tych przepisach.

§ 5. Zaliczka na podatek gruntowy na rok 1960 jest płatna:

1) dla podatników wymienionych w § 2 pkt 1 — w dwóch równych ratach do dnia 29 lutego i do dnia 15 maja 1960 r.;

2) dla podatników wymienionych w § 2 pkt 2 — do dnia 15 maja 1960 r.

§ 6. Zaliczki na podatek gruntowy na rok 1960 nie pobiera się w całości lub w części w przypadku, gdy:

1) podatnik przystąpił i włączył grunty do zarejestrowanej rolniczej spółdzielni produkcyjnej;

2) podatnik przestał być właścicielem (posiadaczem, użytkownikiem, dzierżawcą gruntów państwowych) gospodarstwa rolnego lub jego części;

3) podatnikowi według obowiązujących przepisów przysługuje na rok 1960 zwolnienie od podatku gruntowego.

§ 7. Jeżeli w roku 1960, w okresie płatności zaliczki, podatnik dotknięty został klęską żywiołową lub losową, wówczas organ finansowy, na wniosek podatnika, może przyznać ulgę w spłacie zaliczki w formie odroczenia płatności lub rozłożenia jej na raty.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Minister Finansów: T. Dietrich

27

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 18 stycznia 1960 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 6 marca 1958 r. w sprawie podziału Państwa na okręgi energetyczne.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o planowej gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 52, poz. 271) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 6 marca 1958 r. w sprawie podziału Państwa na okręgi energetyczne (Dz. U. z 1958 r. Nr 19, poz. 84 i z 1959 r. Nr 9, poz. 47) wprowadza się następujące zmiany:

1) w części I skreśla się pkt 5, a dotychczasowe pkt 6—9 oznacza się jako pkt 5—8,

2) w części II w pkt 4 skreśla się wyrazy „z wyłączeniem powiatów: białskiego, łukowskiego i radzyńskiego bez gromady Czemierniki”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Minister Górnictwa i Energetyki: w z. E. Zadrzyński

28

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 23 grudnia 1959 r.

w sprawie świadectw pochodzenia zwierzyny ubitej.

Na podstawie art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. Nr 36, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Placówki skupu zwierzyny, jej mięsa i skór, ustalone zarządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, wydanym na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy z dnia

17 czerwca 1959 r., o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. Nr 36, poz. 225), obowiązane są do żądania od dostawcy zwierzyny, jej mięsa i skór świadectwa pochodzenia zwierzyny, a co do zwierzyny grubej, tj. łosi, jeleni, danieli, sarn, dzików i muflonów, obowiązane są również do stwierdzenia, czy jest ona oznakowana plombą.

2. Obowiązek przedkładania świadectw pochodzenia skór nie dotyczy dostawców skór tchórzy, lisów i piżmaków.

§ 2. 1. Świadectwo pochodzenia zwierzyny wystawia zarządca lub dzierżawca obwodu łowieckiego albo zarządca terenu nie wchodzącego w skład obwodu łowieckiego według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Świadectwa pochodzenia zwierzyny są drukami ściślego zarachowania.

§ 3. 1. Placówki skupu, o których mowa w § 1, dołączają świadectwa pochodzenia zwierzyny do rachunku nabycia zwierzyny, jej mięsa lub skóry.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w przypadkach odsprzedaży mięsa lub skór przez placówki skupu ubitej zwierzyny.

§ 4. 1. Plombę, o której mowa w § 1 ust. 1, sporządza się z metalu według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia.

2. Plomba w zależności od gatunku zwierzyny, dla której jest przeznaczona, posiada napis: „łoś”, „jelen”, „daniel”, „sarna”, „dzik” lub „muflon” oraz kolejny numer i rok, na który obowiązuje.

3. Zamknięcie plomby powinno być tak skonstruowane, aby po zaciśnięciu nie mogła ona być otwarta bez uszkodzenia.

§ 5. Plomba uszkodzona przez przecięcie lub rozerwanie traci ważność, a zwierzę nią oznakowane uważa się za pozyskane nielegalnie.

§ 6. 1. Znakowania ubitej zwierzyny plombą dokonuje myśliwy lub zarządca obwodu łowieckiego albo terenów nie wchodzących w skład obwodu.

2. Znakowania plombą dokonuje się przez przeciągnięcie paska plomby przez otwór zrobiony w skórze na brzuchu zwierzęcia w odległości 2 cm od obrzeża przecięcia dokonanego w celu wypatroszenia i przez zaciśnięcie plomby po zewnętrznej stronie skóry.

3. Oskórowania zwierzyny dokonuje się tak, aby plomba pozostała w skórze nie uszkodzona.

4. Plomba pozostaje w skórze do czasu rozpoczęcia garbarskiej obróbki skóry.

5. Plomby zdjęte ze skóry ulegają komisyjnemu zniszczeniu po upływie jednego roku od dnia zdjęcia plomby.

§ 7. 1. Druki świadectw pochodzenia zwierzyny i plomby dostarcza Ministerstwo Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego organom uprawnionym do wydzierżawienia obwodów łowieckich, które rozprowadzają je pomiędzy dzierżawców bądź zarządców terenów nie wchodzących w skład obwodów łowieckich.

2. Jednostki wymienione w ust. 1 prowadzą ścisłą ewidencję świadectw pochodzenia i plomb oraz kontrolę ich zużycia.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: J. Dąb-Kociół

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 23 grudnia 1959 r. (poz. 28).

ŚWIADECTWO POCHODZENIA ZWIERZYN

Nr

Nazwisko i imię

.

Adres

.

Nr legitymacji P.Z.Ł.

.

ubił legalnie

.

(gatunek zwierzyny)

.

(ilość)

.

dnia 19 . . . r.

Nazwa lub pieczęć podłużna zarządcy lub dzierżawcy obwodu łowieckiego albo zarządcy terenu nie wchodzącego w skład obwodu

Druk ściślego zarachowania.

ŚWIADECTWO POCHODZENIA ZWIERZYN

Nr

Ob.

nr legitymacji P.Z.Ł.

zamieszkały

(miejscowość (powiat), województwo)

ubił legalnie i ma prawo zbyć w punkcie skupu

.

(gatunek zwierzyny)

.

(ilość)

.

pieczęć okrągła

dnia

(data wystawienia zaświadczenia)

podpis wystawcy

U w a g a: Jedno zaświadczenie służy dla 1 sztuki zwierzyny grubej i zwierząt futerkowych albo dla jednej lub większej ilości sztuk zwierzyny drobnej, ubitej przez jednego myśliwego.

Wymienioną wyżej zwierzynę wysłałem w dniu

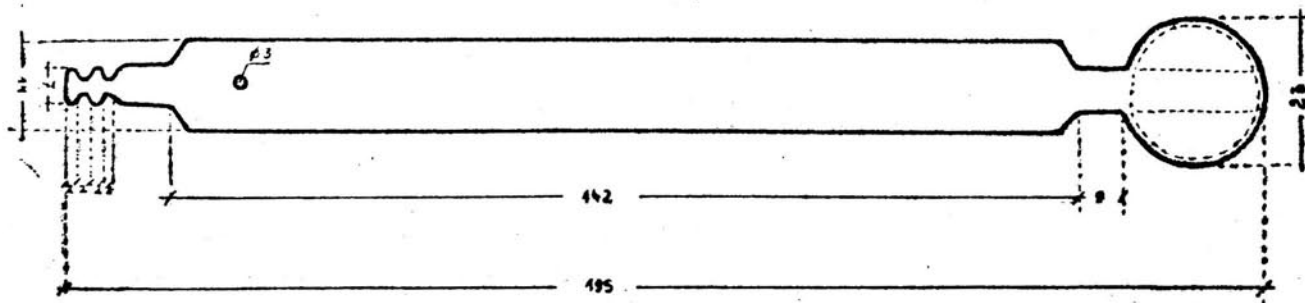
. ze stacji kolejowej

za listem przewozowym nr

.

(podpis myśliwego)

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 23 grudnia 1959 r. (poz. 28).

Wymiary podane w mm.

29

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 14 stycznia 1960 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 11 lipca 1947 r. o dozorze nad wyrobem i obrotem napojami chłodzącymi gazowanymi.

Na podstawie art. 8 lit. a), b), d), e) i g) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. z 1928 r. Nr 36, poz. 343, z 1934 r. Nr 110, poz. 977, z 1939 r. Nr 54, poz. 342, z 1946 r. Nr 5, poz. 44 i z 1949 r. Nr 42, poz. 311) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 11 lipca 1947 r. o dozorze nad wyrobem i obrotem napojami chłodzącymi gazowanymi (Dz. U. z 1947 r. Nr 52, poz. 283, z 1950 r. Nr 33, poz. 303, z 1951 r. Nr 64, poz. 443, z 1954 r. Nr 33, poz. 139 oraz z 1953 r. Nr 56, poz. 275) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Zabrania się stosowania balonów miedzianych do fabrykacji i obrotu napojami chłodzącymi gazowanymi.”;

2) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. 1. Do produkcji i obrotu napojami chłodzącymi gazowanymi mogą być używane tylko butelki szklane oraz syfony szklane.

2. Butelki i syfony powinny wytrzymywać stosowane ciśnienie dwutlenku węgla. Zamknięcia bu-

telek, główki i wewnętrzne składowe części syfonów muszą być wykonane z materiałów nieszkodliwych dla zdrowia i nie powodujących zmian organoleptycznych napojów. W szczególności główki i wewnętrzne składowe części syfonów muszą być wykonane z tworzyw sztucznych, kwasoodpornych, bezwonnych oraz skonstruowane w taki sposób, aby umożliwiały dokładne ich mycie oraz mycie wnętrza syfonów.

3. Butelki i syfony powinny być utrzymywane w należytej czystości i nie mogą być używane do jakichkolwiek innych celów. Za stan higieniczny butelek i syfonów odpowiedzialny jest wytwórca napojów chłodzących gazowanych.”;

3) § 15 otrzymuje brzmienie:

„§ 15. Zawiesza się moc obowiązującą przepisu § 11 na okres do dnia 31 grudnia 1960 r.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Minister Zdrowia: w z. J. Rutkiewicz

30

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 18 stycznia 1960 r.

zmieniające rozporządzenie Ministra Przemysłu Drobego i Rzemiosła z dnia 7 lutego 1957 r. w sprawie ordynacji wyborczej do izb rzemieślniczych.

Na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 września 1956 r. o izbach rzemieślniczych i Związku Izb Rzemieślniczych (Dz. U. Nr 41, poz. 190) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu Drobego i Rzemiosła z dnia 7 lutego 1957 r. w sprawie ordynacji wyborczej do izb rzemieślniczych (Dz. U. Nr 10, poz. 44) wprowadza się następujące zmiany: